Ч. 243 Неділя 30 жовтня (11 падолиста) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Війна на далекім Всході.

Видко, що японьскі войска приперли вже дуже Хінців, коли ті старають ся всіма силами о посередництво держав европейских. Князь Кунґ, свояк хіньского цісаря, котрий через кільканайцять літ держав ся здалека від всяких справ державних, дійшов знову до впливу в державі. Має то бути чоловік дуже розумний, не противний поступови і знаючий дуже добре, що хіньска армія не всилї оперти ся Японцям. Він не видить отже иншої ради, як лиш завчасу помирити ся з Японцями і готов навіть пристати на всякі условія; він признає независимість Кореї і готов дати Японцям відшкодоване воєнне, таке, яке узнали би за відповідне держави европейскі. За єго то радою віднеслось хіньске правительство до репрезентантів всїх держав европейских в Пекіні з просьбою, щоби они підняли ся посередництва і полагодили мирно справу межи Хіною а Японом. Чи вийде що з того кроку хіньского правительства, можна сумнївати. З Льондону доносять, що доси анї одна держава европейска не зробила в сім напрямі нїчого більше, як лиш то, що заявила, що охотно возьме хіньску просьбу під розвагу.

Та й не диво, що европейскі держави обіцюють ся лиш взяти під розвагу просьбу хіньского правительства. Інтереси держав европейских на далекім всході суть так собі суперечні, що годї тут приступити до якоїсь спільної акциї. Ще найбільше може мала би одна Анґлїя інтерес в тім, щоби піддержати Хіну. Хіньска держава єсть тим величезним заборолом для Анґлії, котре хоронить єї посїлости в Індиях від північного єї противника — Росиї. Але зараз же самій Росиї не дуже залежить на тім, щоби удержати Хіну; сїй державі може що найбільше ходити лиш о то, щоби Японцї не вбили ся клином поміж российскі посїлости на далекім Всході а поміж Хіну, хоч впрочім она й в такім случаю знайшла би собі відшкодоване в Манджуриї. Говорять вже навіть, що Росия стягнула на хіньску границю 70.000 войска. Франция, котрої інтереси стоять в суперечности з інтересами Анґлії, противна також Хінї і досить буде вказати на Тонкін, щоби зрозуміти, длячого Франция не дуже радо підпирала би згаданий крок хіньского правительства. Впрочім з нинїшної телеґрами показує ся також зовсім ясно, що й Франция збула хіньску просьбу лиш обіцянкою та заявленем своєї прихильности, а Сполучені Держави північної Америки заявили таки отверто, що не прилучились би до того, щоби робити якусь пресию на Японців.

Так стоїть дїло хіньскої просьби о посередництво Европи, а тим часом на поли війни програють Хінцї одну битву за другою. Ще 2 падолиста наспіла була урядова вість, що перша японьска армія під проводом маршалка Ямаґати заняла місто Фунґ-Гван-Ченґ, котре лежить на дорозї до Мукдену, столицї Манджуриї. Місто се було досить сильно укріплене і мало значну хіньску залогу, котра була призначена заступити японьскій армії дорогу. Тимчасом побита тут хіньска армія розбігла ся на всї сторони. Чи тепер ся армія японьска машерує дальше на Мукден, но знати. Воєнний плян японьский, здаєсь, єсть більше скомбінований, як то в першій хвили могло здавати ся. Самим занятєм Мукдена не узискали би Японцї нїчого, хоч безперечно місто се єсть дуже важнє.

Після Ріхтгофена єсть Мукден обведене сильними і добре удержаними мурами і збудоване майже в квадрат. З кождого боку міста суть в мурі по дві брами, розділюючі мур на три рівні части. Від сих брам ідуть головні улицї, котрі розділяють місто на девять квадратів. Середний квадрат єсть цісарский; тут знаходять ся крім цісарскої палати також і всї найвисші уряди. Місто єсть богате і дуже торговельне, але вся торговля обмежає ся лиш на сирі продукти, головно на вириби із сирого шовку а відтак на кожі з соболів, диких котів, лисів, кун, вивірок і т. д. Під взглядом стратеґічним місто се не має великої ваги, а до Пекіну звідси ще дуже далеко.

Японцї, видко, зрозуміли маловажність походу на Мукден і длятого взяли ся иншого способу. Друга армія японьска під проводом маршалка Ояма, впала ще 25 жовтня на півостров Ліяо-тунґ і заняла тут дуже важні позициї іменно коло Порт Артур. Треба-ж знати, що залив Печілї, з котрого найдогіднїйший приступ до Тієн-тсіна а звідси до Пекіну, звужає ся на всходї двома против себе положеними півостровами, котрі дуже вигідно боронять приступу до заливу. На однім із тих півостровів, на полудневім, єсть сильно укріплений, воєнний порт Веї-гаї-веї; на другім північнім, єсть другий воєнний порт Артур. Єсть то найбільший порт хіньский. Місто само єсть мале, бо має ледви 7000 мешканцїв, але доки хіньскі, арсенали, маґазини, фабрики торпедів і т. д. занимають тут великий простор і суть сполучені з собою зелїзницею на милю довгою. Від сторони моря єсть порт Артур сильно укріплений; сорок батерий, узброєних пушками

85)

Матїй Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Конець.)

Заплата.

Ґраф Матїй Сандорф сплатив Мариї і Люїджеви Феррато довг своєї вдячности. Панї Баторова, Петро і Сара були знов разом. Тепер мали ще й другі одержати також свою заплату.

В слїдуючих днях по поражцї сенуситів були всї люди на острові заняті роботою около направи всего, що зруйновано підчас нападу. Петро, Люїджі, Поент Пескаде і Кап Матіфу, — отже всї ті, що стояли в близшій звязи з подїями сеї історії — були лиш легко покалїчені, подужали і остались всї при добрім здоровлю. Але кождий чоловік на острові знав добре, що они себе не щадили. То-ж то була радість, коли они вернули назад до ратуша, до Сари Сандорфівної, Мариї Феррато, панї Баторової і старого Борика! Коли погибшим віддано послїдну честь, поплило житє на острові знов давним руслом, всї жили собі безжурно, бо річ була майже певна, що вже нїчо не закаламутить в будучности їх спокою. Сенусити були таки зовсім розбиті і не стало Сарканього, котрий би їх бунтував і заохочував до мести та намавляв до нового нападу на Антекірту. Мимо того стояв доктор при своїм, щоби в як найкоротшім часї довести всї укріпленя до кінця. Він хотїв не лиш забезпечити місто Артенак від всякого нападу, але й цїлий остров так укріпити, щоби неприятель нїгде не міг дістати ся на него. Крім того була гадка спровадити ще й нових кольонїстів, котрим богатства землї могли забезпечити правдивий добробит.

Тепер вже не стояло нїчо на перешкодї подруженю ся Петра Баторого з Сарою Сандорфівною. Весїлє визначено первістно на день 19 грудня і оно мало того дня таки дїйстно відбути ся. Поент Пескаде взяв ся знову до своєї роботи, котрій перешкодив був напад сенуситів.

Але й судьба Сарканього, Сїляса Торонталя та Карпени мала безпроволочно рішити ся. Они були замкнені окремо в казематах і не знали, що всї разом знаходять ся в руках доктора Антекірта.

Дня 6 грудня, в два дни по уступленю сенуситів, велїв доктор привести їх до ратуша і з Петром Баторим та Люїджім виступив против них.

Тут станули они перший раз під войсковою ескортою перед артенацким трибуналом судейским, зложеним з найвисших урядників кольонїї.

Карпена був занепокоєний, але з єго очий виглядала все ще давна єго хитрість; зиркав на право і ліво, а не важив ся споглянути судиям сьміло в очи.

Сїляс Торонталь, що був дуже прибитий, лиш спустив голову в долину і держав ся віддалїк від своїх давних товаришів.

Сарканього лиш злість брала, що він дістав ся в руки сего доктора Антекірта.

Люїджі станув тепер перед судиями і промовив. Він звернув ся до Іспанця.

— Карпено — відозвав ся він — я Люїджі Феррато, син рибака з Ровіня, котрий через твій донос дістав ся до вязниці в Штайні і там помер.

Карпена відвернув ся на хвильку. Від злости, яка була єго взяла, аж лице єму набігло кровю. Та таки була Мария, тота, котру він пізнав на улици в Мандераджо на Мальтї, а то єї брат, Люїджі Феррато, що виступив против него яко жалїбник.

Петро виступив також, а показавши рукою на банкіра, сказав:

— Сїлясе Торонталю, я називаю ся Петро Баторий і єсьм сином Стефана Баторого, того самого угорского патріота, на котрого ви в порозуміню з вашим співвиновником Сарканім підлим способом зробили донос в триєстиньскій полїциї і через то загнали єго у страшну смерть.

А відтак звернувшись до Сарканього:

— Я той Петро Баторий, котрого ви на улици в Дубровнику хотїли убити. Я заруче-

Круппа боронять приступу до порту. В місті стояла в часї мира залога зложена із 4000 людий, котру очевидно мусїли підчас війни збільшити. Але на одно забули Хінцї: укріпити сю важну позицию від сторони краю, а се готово тепер вийти Японцям в користь. Після найновійших вістий обступила вже японьска армія Порт Артур і готова его взяти. Рівночасно з сухопутною армією оперує тут також японьска фльота під командою адмірала Іто, а з Шанґаю доносять, що та фльота замкнула в порті хіньску фльоту, котра не послухавши приказу Лі-Ґунґ-Чанґа остала ся там. Власти в Шанґаю сподівають ся, що Хінцї висадять у воздух свої 12 кораблів воєнних лиш для того, щоби они не дістали ся в руки Японцїв. Занятя Порт Артура можна сподївати ся кождої хвилї.

Із сих операций воєнних показує ся досить вже докладно плян Японців: они хотять передовсїм запанувати в заливі Печілї і в тих сторонах его побережа, з котрих могли би найбільше шкодити Хінцям. Цїла Манджурия заосмотрює ся на зиму з полудневих сторін. Давнїйше ішов довіз головно сухопутем, в новійших же часах відбуває ся довіз морем. Порти в сих сторонах замерзають звичайно вже з кінцем падолиста і Манджурия мусить до того часу заосмотрити ся на зиму. Японцї очевидно не хотять до того допустити і викликати тим способом в краю голод, а з другої сторони оминаючи Мукден вибрати коротшу дорогу до Пекину. Нинї здаєсь вже бути певною річию, що японьска акция воєнна буде іти рівнобіжно морем і сухопутем — фльота буде підпирати сухопутну армію, щоби тим способом закінчити чим скорше операції воєнні аж до того часу, коли море замерзне і дальша акция буде вже неможлива.

Перегляд полїтичний.

При оногдашних доповняючих виборах з курії більшої посїлости вибрано в стрийскім окрузї виборчім п. Фр. Розвадовского, в жовківскім — п. Здислава Обертиньского, а в тернопільскім — ґр. Льва Пініньского.

Після Fremdenblatt-у причинили ся конференциї в справі реформи виборчої до осягнення порозуміня. Від часу коли ґр. Гогенварт заявив готовість зречи ся свого проекту, коли-б настало порозумінє що-до иншого проекту, відповідаючого консервативним поглядам, була дорога дальшої акциї отверта. Незмінною засадою правительства і проводирів партий єсть то, що робітники промислові мусять мати репрезентантів в Палатї послів. Та засада буде висказана в проектї закона виборчого.

На засїданю комісиї промислової палати послів заявив п. Міністер торговлї Вурмбранд, що не думає зносити похатної торговлї, бо она єсть важна для продажи виробів звичайного і домашного промислу.

Тіло царя перенесено вчера на корабель „Память Меркурия“. Домовину несли цар і великі князї. В полудне відплив корабель до Севастополя.

Свояки засуджених у Варшаві Поляків за торжество Кілїньского подали просьбу о помилуванє засуджених з нагоди зміни престола в Росиї. Ґен.-ґубернатор Гурко приняв просьбу против дотеперішного звичаю, що уважають ва знак зміни на лїпше політичного положеня Поляків. Позволено також складати присягу новому цареви по польски.

Зачувати, що Японцї зажадають від Хіни признаня независимости Кореї, відступленя острова Формоза і около 500 міл. зр. відшкодованя воєнного та утвореня окремої держави межи Хіною а Кореєю.

Новинки.

Львів дня 10 падолиста.

— **Виділ краєвий** потвердив вчера оферти на аренду краєвих оплат консумцийних в повітах політичних: Богородчани, Чесанів, Чортків, Домброва, Горлицї, Городенка, Мілець, Нисько, Коломия і Печенїжин. Тому що громади більших міст не внесли відповідних оферт на аренду краєвих оплат консумцийних, Виділ краєвий постановив, що в випадках, коли кромі громад найдуть ся також приватні оференти, не буде порозумівати ся з репрезентациями тих більших міст і оставить оферентам отверту дорогу конкуренциї, а не признасть жадній стороні права першеньства.

— **Доповняючий вибір** одного члена Ра[...] пов. в Раві з громад сельских відбуде ся дня 1[...] грудня, з ґрупи міст 17 грудня, з більших посї[...]лостий 19 грудня.

— **Бурмистром** міста Коломиї вибрали одно[...]голосно нотаря п. Прашіля.

— **Головний льос виставовий,** а іменно [...]меницю, виграв якийсь інфантерист з Низш[...] Австрии. Вже зголосив ся до дирекциї вистави [...] просьбою, щоби єму післати фотоґрафію камени[...] бо сам ще не знає, що вибрати, чи каменицю чи гроші. Дирекция вислала єму фотоґрафі[...] Отже то вже певна вістка, хто виграв головни[...] льос. вартости 60.000 зр.

— **Пригода на зелїзници.** Дня 8 с. м. [...] між стациями Золочів-Княже при товаровім по[...]їздї ч. 296 пукло колесо в передпослїднім воз[...] Через то настали такі перешкоди в руху, [...] посьпішний поїзд ч. 2. опізнив ся о 4 години 44 мінут і не наспів до получення з поїздами від[...]ходячими зі Львова.

— **Немилосерний господар.** Іван Чапор м[...] при улици Зеленій ч. 31 у Львові каменицю. Мешкав у него якийсь бідний чоловік Фішер, котрий був єму винен 7 зр. 50 кр. Передвчер[...] прийшов Чапор упоминати ся Фішера о гроші а що не застав его дома, казав викинути всї річ[...] з мешканя Фішера, хору дитину сам виняв з ліжка, убрав, віддав матери і вигнав їх на улицю. Ту справу будуть розбирати в суді.

— **Миши польні** мали появити ся дуж[...] сильно в повітах чортківскім, гусятиньскім і те[...]ребовельскім, де знищили зовсїм засїви. Найбільше ушкоджені околицї над Серетом і Збручем[...] де на однім морґу можна стрітити до 150 мишачих дїр.

— **Лік на сухоти.** Доктори Крот і Ґіюл[...] Парижа мали винайти добрий лїк на сухоти[...] Сухітники вдихають якийсь лїк антісептичний званий формґоль, з чистою кислотою угляною [...] виходять здорові. Здає ся, що тому годї вірити[...]

— **Гробниця царів.** Облита филями Неви і фіньского заливу взносить ся ледви кілька метрів понад водою острівець з петропавлівскою кріпостию, місцем вічного спочинку царів. Той островець, на котрім має спочити і цар Александер III., заслонює столицю Росиї, мов заборол[...] В початках минувшого столїтя снувало ся ту ш[...] сторожі ґренадирів шведских, а в місци, на котрі[...] тепер взносять ся бані гробниці дому Романових, тягнули ся довгі, зелені окопи з остроколами[...]

ний з Сарою, донькою ґрафа Матія Сандорфа, котру ви пятнайцять літ тому назад казали викрасти із замку Артенак.

Сіляєеви Торонталеви здавало ся так, як коли-б хтось з цїлої сили вдарив его палкою по голові, коли він побачив параз перед собою живцем Петра Баторого.

Сарканій заложив руки і як безвстидний стояв зовсїм спокійно, лиш повіки єму легко дрожали.

Анї Сіляс Торонталь, анї Сарканій не відповіли нїчого. Та й що-ж мали відповісти своїй жертві, котра ніби з гробу встала, щоби запізвати їх перед суд?

Зовсїм що иншого було, коли виступив доктор Антекірт і відозвав ся поважним голосом:

— А я, я приятель Володислава Затмара і Стефана Баторого, котрих через вашу зраду розстріляли на подвірю в кріпости Пізіно. Я батько Сари, котру ви викрали, щоби присвоїти собі єї майно.... Я ґраф Матій Сандорф!

Наслїдок того заявленя був такий, що Сіляс Торонталь мало аж колїнами не доторкав ся землї, а Сарканій так скорчив ся, як коли-б хотів сам в себе влїзти.

Всїх трох обжалованих переслухано відтак одного по другім. Їх злочини були того рода, що їх не можна було заперти ся, анї годї їх було їм простити. Предсїдатель трибуналу пригадав Сарканьому, що то він намовив сенуситів до нападу на остров, і через него погибло богато людий, котрих кров кличе тепер о месть. Давши обжалованим повну свободу боронити ся, покликав ся відтак на закон і після права, яке дала єму ся зовсїм законно переведена розправа, оголосив вирок:

„Сіляс Торонталь, Сарканій і Карпена завинили смерть Стефана Баторого, Володислава Затмара і Андрія Феррата; їх засуджує ся на то на кару смерти!“

— Нехай і так буде — промовив Сарканій, в котрім відозвала ся знов его безвстидність.

— Помилуйте! — крикнув боягуз Карпена.

Сіляєеви Торонталеви не стало сили щось сказати.

Всїх трох злочинцїв відведено назад до казємат, де їх дуже строго стережено.

Але як стратити тих нужденників? Чи їх розстріляти де на кінци острова? То значило би споганити землю Антекірти кровою зрадників. Постановлено для того, що страченє має ся відбути на острівци Кенкраф.

Ще того самого вечера один з „Електриків“ з десятьма моряками під проводом Люїджа забрав засуджених і повіз на островець, де они аж до рана мали чекати на відділ войска, що їх мав розстріляти.

Сарканій, Сіляс Торонталь і Карпена аж тепер побачили, що їм вибила послїдна година. Коли їх випустили на беріг, підійшов Сарканій до Люїджа і спитав:

— Чи вже сего вечера?

Люїджі не відповів нїчого. Всїх трох засуджених лишено самих на острівци, і вже западала ніч, коли „Електрік“ вернув знову до Антекірти.

Остров позбув ся тепер зрадників. З острівця Кенкраф годї було утечи, бо він був віддалений від суші на яких двайцять миль.

— До рана з'їсть там певно один другого — сказав Поент Пескаде.

Пфе! — відозвав ся на то Кап Матіфу і аж стряс ся, так єму гидко стало.

Ніч минула спокійно, лиш ґраф Матій Сандорф ані на хвильку не спочив. Він замкнув ся був в своїй комнатї і вийшов звідтам аж о пятій годинї рано та війшов на підсїнє, куди прикликано зарав Петра Баторого і Люїджа Баторого.

Віддїл войска чекав вже на подвірю на знак, коли має відплисти на островець Кенкраф.

— Петре, і ти, Люїджі — спитав ґраф Сандорф, — чи справедливо, що тих зрадників засуджено на смерть?

— Справедливо, они на то заслужили — відповів Петро.

— Справедливо — додав Люїджі — нема чого жалувати тих падлюків!

— Стало ся отже по справедливости! Нехай їм Господь Бог простить, коли люди не могли простити....

Ледви що ґраф Сандорф скінчив говорити, коли страшенний вибух потряс ратушем і цїлим островом, як коли-б настало землетрясенє.

Ґраф Сандорф, Петро і Люїджі вибігли на отверте місце, а перепуджені в містї люди почали чим скорше утїкати з домів.

Величезний стовп огню і пари, цїлих ска[...] і дрібного каміня піднимав ся високо в гору аж ніби до неба, а відтак цїла ся маса стала спадати у море коло острова, що аж вода розбризкувала ся й утворила густу хмару.

З острівця Кенкраф не осталось і слїду, а всїх трох засуджених на смерть розірвало на дрібні кусні.

Що-ж такого стало ся?

Треба собі пригадати, що цїлий остров був підмінований на той случай, коли-б там хотїли були станути сенусити, а для більшої

і пушками. На окопах повівала синя хоругов Кароля XII. Зухвалий замах віддав сей острівець в р. 1702 під власть Петра великого. Ту на весну зараз слїдуючого року казав Петро В. сипати вали земні для оборони від шведских нападів Петербурга, що мав будувати ся. Ту також заложив він в р. 1714 катедру і призначив єї на місце спочинку для себе і свого роду. Три поколїня царів і цариць будували цїле столїтє ту велику гробницю. На то пішло богато гроший і богато жертв в людях. Три рази розпадала ся величезна дзвінниця і аж за Катарину В. довели будову до кінця. Тепер та будова довга на 210 стіп, широка 98 стіп, а дзвінниця висока на 386 стіп.

В склепїню катедри стоять два довгі ряди ґранїтових і порфірових саркофаґів. Перший дістав ся ту нещасний царевич Алексей, що згинув мабуть з вини лютого батька. Треба-ж знати, що в тих саркофаґах понад землею не криють ся тїла покійників; они поховані в потрійних трумнах в гробах під саркофаґами. Коло полудневої брами стоїть саркофаґ Петра Великого; на саркофаґу его є золочена дитина, так — кажуть — мав Петро Великий виглядати дитиною. Як Петро в день уродин був довгий на 19 і пів цаля, а 5 і пів цаля широкий в плечах, так і та дитина золочена довга і широка. Коло Петра В. спочиває Катерина I., котра півтретя року правила Росиєю. Відтак на третїм місци спочиває славна з розпустного житя Катерина II., а коло неї єї чоловік Петро III. Смертельно ненавидїли ся обоє за житя, а по смерти мов за кару спочивають коло себе. Петра III. в р. 1796 убили в страшний спосіб Орлов і Барятиньский, а він жив 34 роки в монастирі. Катерина допустила его поховати в царскій гробницї, тому що Петро не був коронований на царя. Отже син Петра і Катерини, по смерти матери казав убійникам батька, Орлову і Барятиньскому, що ще тоді жили, нести корону царску і берло, коли покійного Петра III. хоронили в гробници царскій.

— **Потїха родини.** Рудольф Горкі з Відня скінчив гандльову школу. Мав 17 лїт, але виглядав далеко молодше. Ходив кілька років до ґімназиї, але там єму не велось. Доси не мав ніякої посади, але вже хотів уживати сьвіта. Раз щось потягнув батькови і се уйшло єму безкарно. Минувшого місяця забрав батькови книжку щадничу і вибрав в касї 105 зр., щоби мати що на гулятику. Батько обстав в суді за сином і Рудольфови знов нїчого не стало ся. Але многонадїйний молодець запізнав ся рівночасно з дївчиною в каварни Мариєю Вітіска. Мария була гарна дївчина, а Рудольф слабовитий, але полюбили ся обоє. Який міг бути з того конець, обоє не знали, і то мучило їх дуже. Постановили разом умерти. Оногди вийшла Мария з каварнї в ночи і з Горким пішла до одного дому при Landstrasse. Там перебули кілька годин, поки рішили ся. Мария просила Рудольфа, щоби перше єї застрілив а потім себе. Написали листи пращальні і ждали на смерть. Рудольф стрілив раз, капсель не спалив ся, стрілив другий раз в ліву скрань любки, куля звалила єї на землю. Мария скрикнула страшно, Рудольф не знав, що робити. Она ще жила. Горкі поклав єї на софу, дав їй револьвер в праву руку, щоби здавало ся, що сама позбавила себе житя, але відтак сховав револьвер в кишеню і вибіг на улицю, шукати ратунку для милої. Поліцияпт прикликав лїкаря, але вже було за пізно; Мария не жила. При нїй і при Горким найдено пращальні листи; просили родичів о прощенє за пригоду, бо люблять ся дуже, не можуть побрати ся і мусять разом вмирати. Горкі в перший хвили казав, що Мария сама застрілила ся, оутав ся в зізнанях і збудив підозрінє у поліциї. Як могла Мария правою рукою стріляти собі в голову з лївого боку? Як би сама стріляла ся, то притулила би цївку револьвера до голови, через що рана була би спалена— а тимчасом того всего нема. Рад не рад Горкий признав ся, що застрілив любку, а собі не мав відваги відобрати житя.... Тепер батько буде мати ще більшу потїху зі свого сина.

— **Чому кіт паде все на ноги?** Над тим радила на остатнїм засїданю париска академия наук. Найславнїйші учені фізиольоґи, зоольоґи, фізики і хеміки говорили о тім, а саму справу порушив професор Марсі, що у себе дома кидав котів з ріжної висоти, обернених хребтом до землї, і фотоґрафував кожду хвилю, як коти обертали ся, заким впали на ноги. Замітив, що кіт дуже скоро обертає ся хребтом до гори. Хірург Ґійон казав, що то інстинктовий рух у котів, инші казали, що ту значить і опір воздуха і тягар тїла. Рішили так, що Марсі має дальше робити досьвіди з котами, але не кидати его руками, тілько перерізувати тасьму, на котрій кіт висить хребтом до землї.

— **Заповіджена місия духовна** в Курянах, що мала бути в днях 10, 11 і 12 с. м., не відбуде ся з причини холери в околици.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 10 падолиста. Полк піхоти ч. 61, носячий імя царя Александра висилає депутацию до Петербурга на похорон. Прекрасний вінець вже туди вислано.

Відень 10 падолиста. Президент міста подав радї громадскій до відомости, що іменем міста зложив в росийскій амбасадї кондоленцию з причини смерти царя.

Букарешт 10 падолиста. Після послїдних вістий похорон царя відбуде ся 17 с. м. Румуньский наслїдник престола приїде до Петербурга дня 16 с. м.

Цетинє 10 падолиста. Князь чорногорский в супроводї росийского міністра-резидента Арґіропула виїхав до Петербурга на похорон царя.

Льондон 10 падолиста. Бюро Райтера доносить, що француский міністер не міг дати хіньскому послови рішучого заявленя в справі посередництва межи Японом а Хіною; висказав лиш прихильність Франциї і обіцяв порозуміти ся з другими державами.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·33
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академічна ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник полїтики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури історий і фольклору; 60 аркушів друку 5, зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

Нові книжки! Кобзар Т. Шевченка, критичне виданє в гарній оправі з пересилкою 5 зр. **Записки** тов. ім. Шевченка, 4 томи по 1 зр. — **В. Чайченка:** Твори прозаїчні ч. I. 80 кр. ч. II 60 кр. ч. III. 80 кр.; Під хмарним небом, поезиї ч. I. 1 зр., З народного поля, поезиї ч. II. 60 кр. — **Сибір** О. Кенана ч. I. II. 1·20 зр. — **Пролісок**, збірник поезий Павла Граба ч. I. 20 кр.— **Словар** рос.-укр. ч. I. Уманця і Спілки, 2·50 зр.— Твори ч. I. Трохима **Зїньківского** 1 зр. — Лесї Українки і М. Ставиского: Книга пісень **Гайного** 80 кр.; Л. Українка: **На крилах пісень**, поезиї 60 кр. — Ол. Колеси „про Юрия **Федьковича**" 20 кр. — **Пани і люди**, повість Левенка 80 кр. Єго-ж **„Солдатский розрух"** 10 кр. Історичну біблїотеку і всї вичислені книжки можна купити в книгарни тов. ім. Шевченка у Львові, при ул. Академічній ч. 8.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

певности були ще в ріжних місцях закопані електричні прилади; треба лиш було зачепити ногою о такий прилад, а всї міни в панкляститом могли були відразу вибухнути і розсадити цїлий остров. Не що иншого, лиш котрийсь із засудженних зачепив о такий прилад і островець вилетів у воздух.

— Ласка Божа не допустила нас до страшного дїла траченя — сказав ґраф Матій Сандорф.

В три днї опісля відбуло ся в артенацкій церкві вінчанє Петра Баторого з Сарою Сандорфівною. При сїй нагоді підписав ся доктор Антекірт своїм правдивим іменем Матій Сандорф. Не потребував вже з тим крити ся, бо заплата вже була довершена.

Кількома словами можемо вже закінчити наше оповіданє.

В три неділї опісля признано Сару Сандорфівну спадкоємницею ґрафа Сандорфа. Лист панї Торонталевої і заявленє, яке зложив був банкір — в тім заявленю було сказано, длячого і серед яких обставин викрадено дитину — вистали, щоби доказати, що то тота сама особа. Все що осталось в посїлостий в Семигороді, припало на Сару.

Ґраф Сандорф міг би був тепер на основі амнестиї, даної всїм політичним виновникам, вернути назад до своєї вітчини, але він волів остати ся головою великої родини на Антекірті. Там хотів він доживати свого віку серед тих, що его поважали.

Мала кольонія більшала очевидячки задля єї добра. Учені та винаходці, спроваджені туди ґрафом Сандорфом, доводили там до кінця свої винаходи, котрі без єго ради і гроший були би пропали для сьвіта. Антекірта стала ся незадовго найважнїйшою точкою на водах обох Сирт, а по викінченю єї укріплень сталась єї безпечність ненарушима.

А що-ж сказати вам ще о пани Баторовій, Мариї та о Люїджім Ферраті, о Петрі й Сарі? Щось такого можна легше чувством поняти, як описати. Що сказати наконець о Поенті Пескаді та о Капі Матіфу, котрі належали до найзнаменитших кольоністів на Антекірті? Они жалували лиш того, що не могли вже жертвувати ся за того, котрому завдячували так вигідне житє.

Ґраф Матій Сандорф довів своє дїло щасливо до кінця, і коли-б не згадка про его обох товаришів, Стефана Баторого і Володислава Затмара, то він був би мабуть так щасливий, як лиш може ним бути кождий благородний чоловік, коли ширить доокола себе щастє.

Не шукайте на цїлім Середземнім мори, анї на других морях цїлої землї — хоч би й в громадї „островів щастя" [1]) — за островом, котрий був би щасливійший від Антекірти.... Шкода би було заходу.

Коли Кап Матіфу, повен щастя, спитав ся одного разу:

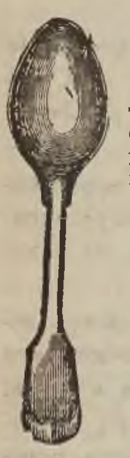
— Чи ми таки на правду заслужили собі на таке щастє? — відповів єму Поент Пескаде:

— Нї, мій Капуню. Але що-ж діяти?... Хоч не хоч, мусиш приймати!

Конець.

[1]) Остров Фортуна і кілька маленьких колоного, межи островами Багама в середній Америцї.

І Н С Е Р А Т И.

Великий крах!

Новий Йорк і Льондон не щадили европейского континенту і велика фабрика товарів зі серебра змушена була придати цілий запас за дрібну ціну роботи. Єсьм уповажнений виконати то поручене. Посилаю длятого кождому слідуючі предмети лише за **6 60 зр.**

6 штук найлучших **ножів столових** з правдив. анґлійск. кліаґою.
6 штук америк **патент. вилок срібних** з 1 штуки.
6 „ „ **ложок срібних.**
12 „ „ **ложочок срібних.**
1 америк. **патент хохля срібна.**
1 „ „ **мала хохля до молока срібна.**
2 штук америк. **патент. кубків срібних до яєць.**
6 „ анґлійских **тацок Викторня.**
2 „ ефектовних **ліхтарів столових.**
1 „ **ситко до гербати.** 84
1 „ **розпиляч до цукру.**

44 штук разом лише **6 60 зр.**

Всї повисші штуки (44) коштовали давнійше **40 зр.**, тепер можна їх набути за найнизшу цїну **6 60 зр.** Американьский патент срібло есть білим металем, заховуючим срібну барву через 25 лїт, за що ручить ся. Най лїпшим доказом, що оголошене не полягає

на обманї,

зобовязую ся публично, відослати кождому гроші, кому товар не подобає ся. длятого нїхто не повинен занехати спосібности набути **чудного ґарнїтуру**, надаючего ся особлико за

гарний подарунок слюбний

як також для кождого лїшного дому.

Набути можна лише у

А. ГІРШБЕРҐА

головоі аґенциї сполучених американьских фабрик товарів з патентованого серебра.

Відень, II., Rembrandstrasse 19 Телєфон 7114.

Посилка на провінцию за побранем або готівкою.

Порошок до чищеня 10 кр.

Правдиві лише з убочною маркою охоронною. (Метал здоровля.)

Витяг з листів узнаня:

Texing, Австрия горішна 21 Лютого 1892.

Случайно бачив я у І. О. ґр. Вурмбрандта Ваш ґарнїтур і переконав ся о красотї і дешевости і т. д.

Осип Форшт, парох.

Вдоволений з посилки незвичайно, котра перейшла мої надії. **Капітан Ч....** комендант плицу.

AMERIK PATENT

СЛАВНІ КРОПЛІ

против холєрі

звані

„Аллергандін“

можа дістати в аптицї спадкоємців **Д. Ясїньского** в Будзанові.

1 фляшочка 50 кр. 87

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оріґінальних.

До

Народноі Часописи, Ґазети Львівскоі і „Przegląd-у“

може лише се бюро анонси приймати

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплєтні уряджения для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для **Галичини і Буковини**

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з переплпвом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплєтні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оріґінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом Б. І. Вебера.